

Theo in Golden

Allen Levi

Theo in Golden

Vertaald door Sabine Mutsaers

ISBN 978-90-492-1192-9

ISBN 978-94-023-2972-8 (e-book)

ISBN 978-90-492-1288-9 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Theo of Golden*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties, naar een idee en beelden van
Simon & Schuster

Omslagbeeld: veer © Allen Levi, bankje © Garry Pound

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2023 Allen Levi

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

Voor Cubby Culbertson,
uit dankbaarheid voor onze langdurige vriendschap
en om je eraan te herinneren, even onder ons, dat je
hebt beloofd honderd exemplaren van het boek te kopen
als ik het aan jou zou opdragen.
Betaal je contant of wil je pinnen?

*'Ellens verlepte aureool.
Kerstschoenen van Lamisha W.
Pillenpotje van Bobbo.
Gevonden veer van de afwezige gaai.
Oktoberhemel boven de Oxbow.
Zeezicht bij Biscopo.
De blauwtinten van Golden waren dat jaar in overvloed.'*

Uit de brochure ter aankondiging
van een tentoonstelling bij Zila Gallery

Proloog

Theo is maar een jaar in Golden geweest, van voorjaar tot voorjaar. Hij arriveerde kort voor Pasen, toen de Boughery en de Promenade een zee van kornoelje- en azaleabloesem vormden. Toen de pollen neerdaalden als een citroengele laag op elk blootgesteld oppervlak in de stad.

Na verloop van tijd zouden zijn vrienden merken dat hij een enorme voorliefde had voor rivieren. Of het nu de Douro uit zijn jeugd was, de Seine uit zijn hoogtijdagen of de Hudson van na zijn pensioen, of de handvol andere rivieren die door zijn uiteenlopende woonplaatsen stroomden, hij had een speciaal instinct dat hem naar stromend water leek te voeren. Misschien had het te maken met zijn jeugd in een maritiem land. Misschien heeft elke zoon van Portugal iets van de levenskracht van Magelhaës in zijn bloed.

Wat de reden ook mag zijn, het is niet verrassend dat hij ervoor koos om tijdens zijn verblijf in Golden aan de Oxbow te gaan wonen. Vanuit zijn achterraam, dat uitkeek op het westen, kon hij de rivier elk uur van de dag zien. Bij de achterdeur, op driehoog, kon hij hem horen. Althans, dat beweerde hij. Met gesloten ogen kon hij op elke willekeurige plek en op ieder tijdstip de rivier voelen, die vastberaden tocht naar het wijde water, de meanderende reis naar het zuiden, de vreugdevolle mars naar de Atlantische Oceaan.

Slechts een jaar. Niet al te lang. Maar lang genoeg om zijn eigen

stroming te creëren en anderen daarin mee te voeren. Zonder het te weten werd een heel kader – Asher, Tony, Ellen, Basil en tientallen anderen – meegesleurd door de maalstroom die Theo was.

Drijvend.

Varend.

Met steeds grotere omvang en vaart.

Hard op weg naar een oceaan waar ze destijds weinig van wisten.

En achteraf zouden ze allemaal zeggen – vol lof over die oude Portugees met de zangerige stem en de vleug van een glimlach die nooit zijn mond verliet – ‘onze harten,’ om de woorden van de predikant te gebruiken, ‘onze harten gloeiden vanbinnen.’

1

Op zijn eerste volle dag in Golden stond Theo vroeg op, trok de gordijnen in zijn hotelkamer open en keek uit over de dageraad in het zuiden. Hij was de vorige middag aangekomen vanuit zijn huis in New York City, waar de winter in volle gang was, met een mengeling van sneeuw en ijs die nieuwswaardig was zo laat in het seizoen. De vlucht naar Atlanta (in een privévliegtuig) en de rit verder zuidwaarts naar Golden (in een Lincoln Town Car met chauffeur) hadden hem naar een wereld van warmte gebracht, vol ontelbare tinten groen, geel, lavendel en roze.

Nu, na een goede nachtrust, ging hij op een paar centimeter van het raam staan en ademde diep in, alsof hij op de een of andere manier door het glas heen de frisse ochtend zou kunnen opsnuiven. Bewonderend keek hij naar de eerste tekenen van de lente.

Zijn blik ging in westelijke richting naar de brede, meanderende Oxbow. Er hing een lint van mist boven de rivier.

Vanaf de derde verdieping, in het schemerlicht van voor zonsopkomst, herkende Theo vele van de oriëntatiepunten die hij had bestudeerd ter voorbereiding van zijn reis: de kinderkopjes in de straten, het smeedijzer, de oude katoenpakhuisen, de vooroorlogse eiken.

Maar driehoog was bij lange na niet dichtbij genoeg voor iemand met zijn onderzoekende aard. Hij deed gemakkelijke kleren aan, bekeek zichzelf in de spiegel, trok zijn kraag en sjaal recht en knipte het

licht uit. Hij hing een ‘Niet storen’-hanger aan de deurknop en nam de trap naar de hotelloobby. Hij groette de receptionist met een tikje tegen zijn hoed en liep naar buiten, de koele ochtend in, popelend om door de straten te wandelen voordat het er wemelde van de voetgangers en auto’s.

Op een koffietentje en een klein restaurant na waren alle bedrijven aan Broadway gesloten. Theo had vrijwel het hele trottoir voor zichzelf toen hij aan zijn wandeling begon.

Hij had geen specifieke bestemming of specifiek doel in gedachten. Telkens wanneer hij iets zag wat hem interesseerde – en hij was nogal snel geïnteresseerd – hield hij halt en bleef staan tot zijn nieuwsgierigheid bevredigd was.

Zo was hij bijvoorbeeld geïnteresseerd in het smeedijzeren sierhek in de gevel van het hoekpand. Wie had dat gemaakt? Wanneer? Hoe?

Hij was geïnteresseerd in het bakstenen metselwerk van het oude maar goed geconserveerde gebouw waar nu de administratie van een opleidingsinstituut huisde.

Hij was geïnteresseerd in de plaquette die het verhaal vertelde van de Promenade, de brede middenberm van Broadway. (Theo maakte er een gewoonte van om overal waar hij woonde of werkte historische informatiebordjes te lezen, iets wat hem in vijf verschillende talen goed afging.)

Hij was geïnteresseerd in een beeldhouwwerk, modern van aard, vlak bij de ingang van het pand waar de verpleegkundigenopleiding huisde.

Hij was bijzonder geïnteresseerd in een vogeltje dat neerstreek op een bankje langs het trottoir en bedelde om kruimels.

Theo bleef staan, bukte enigszins met zijn handen verstrengeld op zijn rug en fluisterde tegen het schooiende beestje: ‘Sorry, kereltje, ik heb vanochtend niks voor je. Misschien morgen? En niet zo klagen, wees blij dat je vandaag niet in New York zit.’

Hij raapte een leeg bierflesje op en gooide het in een nabijgelegen afvalbak.

Op zeker moment haalde hij een klein vergrootglas tevoorschijn uit zijn zak, een loep, om een paarsige bloem van een azalea te bekijken.

En zo ging het maar door.

Die onderbrekingen uit belangstelling vertraagden Theo's wandeling tot een slakkengang. Hij was nog maar twee huizenblokken verder toen het ochtendverkeer gestaag werd en de trottoirs tot leven kwamen met studenten en zakenmensen; de parkeerplaatsen aan weerskanten van de Promenade, die eerder die morgen nog verlaten geweest waren, waren nu bijna allemaal bezet.

Maar dat gaf niet.

Vandaag, en in de nabije toekomst, had Theo geen deadlines, geen afspraken en geen verplichtingen. Hij kon onbezorgd genieten van de onbezorgdheid van grenzeloze flexibiliteit en volledige anonimiteit. Hij was hier een toerist.

Hij kende geen levende ziel in de stad.

Nou... misschien één.

Hij wist nog niet hoelang hij hier zou blijven – weken, maanden, langer? – maar voorlopig voelde het goed, zijn nieuwe tijdelijke thuis.

Eerste indruk: een zeer aangename plek om te verblijven, met een toepasselijke naam.

Golden.

Goud.

2

Na afronding van zijn wandeling over Broadway keerde Theo terug naar het koffiezaakje waar hij eerder die morgen langs was gelopen. Het aroma van cafeïne hing als een geurige wolk (en zeer effectieve reclame) bij de ingang van de zaak.

Op een beschilderde ruit naast de deur was de naam van het etablissement aangegeven, in gouden letters met een zwarte rand:

The Chalice

Hoek Light Street en Broadway

Maandag t/m donderdag van 6 tot 22 uur

Vrijdag en zaterdag van 8 tot 18 uur

Eenmaal binnen haalde Theo diep adem en keek om zich heen.

De meest uiteenlopende bezoekers hadden zich er verzameld, staand, zittend, alleen en in groepjes van verschillende generaties, afkomst en kledingstijlen, een duidelijk blijk van de aantrekkingskracht van de koffiezaak.

Een jongeman op weg naar buiten met een cello op zijn rug en een beker koffie in de hand ontweek behendig de tafeltjes en binnenkomende klanten, zo nu en dan ‘pardon’ fluisterend. Hij ving zijdelings Theo’s blik, glimlachte, knikte en groette hem hardop. Zoiets was ongebruikelijk, zelfs verdacht, in de grote steden waar Theo het

grootste deel van zijn leven had doorgebracht, maar hij beantwoordde het gebaar met een knikje en een glimlach, waarna hij aansloot in de korte rij waar de bestellingen werden geplaatst.

Hij had het gevoel dat hij hier weleens vaste klant zou kunnen worden, een intuïtie die juist zou blijken te zijn in het jaar dat hij in Golden woonde.

Hopelijk is de koffie net zo kostelijk als de sfeer, dacht hij.

Het leek hem onwaarschijnlijk, ijdele hoop.

Theo was gewend aan de sterke koffies van Europa: *abatanado* en *café pingado* in Lissabon, *café con leche* in Madrid, espresso in Bologna, *café noisette* in Marseille. De Amerikaanse koffiezaken hadden hem vaak teleurgesteld, zelfs in New York, waar hij voor elke uitstekende kop koffie die hij had genuttigd zeker vijf teleurstellingen had doorstaan. Hij was nogal veeleisend, zo was hem verteld.

De oude man wisselde een groet uit met de barista achter de toog, deed zijn bestelling, nam zijn drankje in ontvangst en ging in een fauteuil vlak bij de koffiebar zitten.

Hij was behoorlijk verbaasd over de kwaliteit van de espresso, en hij knikte goedkeurend toen de eerste slok op zijn tong rustte.

Hij nam de ruimte aandachtig in zich op: de gezichten van de klanten, hun stemmen, begroetingen en gebaren; de zorg waarmee de opgewekte barista zijn werk deed; de bedrijvigheid van tafel tot tafel.

Maar al gauw werd zijn aandacht getrokken en volledig vastgehouden door de kunstwerken aan de wanden van de zaak.

Aan de muren links, rechts en achter hem hingen portretten, tweennegentig in totaal, potloodtekeningen op wit papier in zwarte lijsten, in drie formaten. Ze waren duidelijk allemaal van de hand van dezelfde kunstenaar. En de collectie bevatte, als een afspiegeling van de klanten die op dat moment in de zaak waren, een breed scala aan mensen – in leeftijd, huidskleur en gezichtsuitdrukkingen. Portretten, portretten en nog meer portretten.

Zelfs waar hij zat, met enige afstand tussen hem en die ingelijste portretten, ervoer Theo de rijke details en de verfijning waarmee ze waren uitgevoerd. Ze hadden een bepaalde eigenschap, een zekere levendigheid, waardoor je haast zou geloven dat de geportretteerden

als toeschouwer in de Chalice aanwezig waren, in plaats van slechts als wandversiering.

In Theo's hoofd ontspon zich een fantasiebeeld: elk van de tweeënegentig lijsten is een raam. Ieder afgebeeld gezicht in de lijsten staat buiten op straat en gluurt geamuseerd naar de klanten daarbinnen. 's Nachts, als de zaak gesloten is, verlaten de gezichten van de portretten hun lijst, gaan de koffiezaak binnen, lopen wat rond, bespreken wie en wat ze die dag hebben gezien of gehoord, wisselen verhalen uit en keren tegen openingstijd weer huiswaarts.

Hij glimlachte om dat kleurrijke, zij het belachelijke, idee. Zulke dingen schoten vaak door zijn hoofd.

Hij had de verbeelding van een dichter.

Maar hij had ook de blik en de manier van denken van een kenner. Hoewel hij snel geïnteresseerd raakte in een heleboel dingen, waren er enkele die vooral zijn scherpe belangstelling trokken. Portrettekenen viel in die categorie.

En dus besloot hij, hoewel hij popelde om elk van de tweeënegentig tekeningen op zijn gemak van dichtbij te bekijken, te wachten tot een geschikter moment, wanneer het minder druk was in de zaak.

Voor nu dronk hij met bewuste slokjes zijn espresso op. Iets anders zou naar zijn mening respectloos zijn, oneerbiedig zelfs, ten opzichte van de kunst van de barista.

Toen zijn kopje leeg was, pakte hij zijn hoed, slenterde de koffiezaak uit met blikken naar links en rechts en keerde terug naar het hotel.

Later die middag, na de lunch en een dutje, liep Theo naar de rivier, wandelde over een bestraat pad van zuid naar noord, ging een kwartier met zijn gezicht in de zon zitten en keerde toen terug naar de koffiezaak. Die was verlaten op een paar tafeltjes met studenten na.

Er stond geen rij toen Theo zijn bestelling deed.

'Welkom terug,' zei de barista. 'Twee keer op één dag.'

Theo was onder de indruk van het feit dat de man zich hem nog herinnerde, vooral gezien het aantal klanten dat er eerder die dag was geweest, tijdens het spitsuur.

'Mijn beste man, u had vanmorgen een uitmuntende espresso gemaakt. Goed gedaan, dank u wel. Helemaal je ne sais quoi. Ik ben teruggekomen voor een toegift.'

De jongere man grinnikte. Hij hoorde niet vaak Frans spreken bij de Chalice. ‘Goh, bedankt, meneer. Ik zal mijn best doen deze nog beter te maken. Als hij niet precies goed is, hoor ik het graag. Ik ben Shep, en u bent...?’

Shep stak zijn hand uit over de toonbank. De oude man pakte die met beide handen beet. ‘Mijn vrienden noemen me Theo. Heel leuk u te ontmoeten.’

Het viel Shep op dat de man zijn woorden zorgvuldig uitsprak en een buitenlands accent had.

‘Insgelijks. Wat voert u naar Golden?’

‘Ik ben hier voor werk. Maar op dit moment ben ik zeer geïnteresseerd in de portretten.’ Theo wees naar de muren. ‘Ik zag ze vanmorgen en ik ben teruggekomen om ze beter te bekijken. Kunt u me er wat over vertellen?’

Intussen was een groepje van vier vrouwen de zaak binnengekomen, en ze hadden een rij gevormd achter Theo.

‘Met alle plezier, meneer Theo, zodra ik even pauze heb. Maar hier hebt u iets om alvast mee te beginnen. En ik wil dat u me ook wat meer over uzelf vertelt als we meer tijd hebben.’

Shep gaf Theo een plaatselijk tijdschrift, *The Gold Standard*. Op het omslag stond een foto van de koffiezaak, vanaf de ingang genomen met een fisheyelens die alle drie de muren – links, rechts, achter – en bijna alle portretten had vastgelegd. In het midden van de foto stond Shep met een andere slanke, enigszins grijze man, gekleed in spijkerbroek, t-shirt en een tweedjasje. Het bijschrift luidde: ‘De kunst van de Chalice.’

Theo sloeg het tijdschrift open, zocht het artikel op en begon te lezen.

Het begon als geintje. ‘Kunnen we niet eens...?’

Als ‘zou jij...?’

Als ‘misschien’.

Koffiezaak als kunstgalerie.

Maar dat is de Chalice, een van de populairste ondernemingen in het hart van de stad, de afgelopen maanden dus wel geworden. De Chalice, gelegen op de hoek van Light Street en

Broadway, wordt gerund door Shep en Addie Carlile, beiden geboren en getogen in Golden.

Ze kochten het vrijstaande pand van drie verdiepingen in de beginnendagen van de wederopleving van het oude stadscentrum en brachten bijna een jaar lang hun weekends en vrije uren door met het renoveren van de benedenverdieping. Toen het pand eindelijk af was, stopten ze met hun banen bij de bank en gingen twee maanden in de leer bij een van de beter koffiezaken in Atlanta om de fijne kneepjes te leren, waarna ze uiteindelijk hun deuren openden, met een goede omzet en vijfsterrenrecensies tot gevolg. De Chalice biedt een beperkt assortiment eersteklas drankjes en licht gebak.

Sinds de opening van de zaak heeft een trouwe klantenschare deze tot een bloeiend bedrijf gemaakt. De locatie – twee straten met concert- en toneelzalen, restaurants, winkels, het gerechtsgebouw en de kunstacademie – bezorgt de Chalice een gestage stroom klanten. Je zult er op elke willekeurige dag en elk willekeurig tijdstip de meest uiteenlopende gezichten treffen.

Sommige van die gezichten verlaten de zaak nooit!

De Chalice ligt op een paar straten afstand van de woning en het atelier van Asher Glissen, tevens geboren en getogen in Golden, en een van de prominentste kunstenaars aldaar. In de loop van zijn carrière heeft hij privéles gegeven, gewerkt als curator van het Bredlow Center for the Arts, talloze advertenties en periodieken geïllustreerd en naam gemaakt als meester van de portretkunst.

Toen de koffiezaak openging, was Glissen een van de eerste klanten die in de rij stonden. Hij beweert een aanzienlijk deel van zijn pensioen aan koffie te hebben besteed in die eerste maanden dat de zaak open was.

Een jaar geleden heeft het echtpaar Carlile Glissen uitgenodigd om enkele van zijn werken op te hangen in de zaak. Hij vond het een goed idee en zo geschiedde.

Shep Carlile vertelt: 'Asher zei dat hij iets in gedachten had, maar vertelde ons niet wat dat was. Ongeveer een maand later kwam hij hier aan met zes portretten van enkele van onze vaste

klanten. We stonden perplex. En zo is het verder gegroeid. De mensen vinden het prachtig. Sommigen komen hier alleen om naar de tekeningen te kijken. We zijn er heel trots op.'

Momenteel hangen er 92 portretten in de koffiezaak. Ze zijn allemaal te koop. Als er een wordt verkocht, komt er een nieuw portret voor in de plaats.

Glissen spreekt gloedvol over de koffiezaak. 'De Chalice is hier een instituut geworden, een ware smeltkroes. Dat heb ik geprobeerd over te brengen in de portretten. Mijn moeder, die kunstenares was, zei altijd dat elk gezicht een verhaal is. Ik denk dat ze daar gelijk in had. Deze tekeningen zijn een buurt op zichzelf. Het was puur liefdewerk om ze samen te brengen. Ik ben Addie en Shep dankbaar dat zij ze een thuis hebben gegeven.'

Glissen is vaak te vinden bij de Chalice en op andere plekken in de oude stadskern, waar hij met de camera in de hand materiaal vastlegt voor zijn werk. Als je in de koffiezaak bent, zou hij je zomaar kunnen vragen zijn kant op te kijken. Wees in dat geval niet verbaasd als je straks deel uitmaakt van de Chalice-portret-tengalerij.

Er kwamen nog meer klanten de zaak binnen. Terwijl Shep hun drankjes bereidde, las Theo het artikel nog een keer, waarna hij opstond uit zijn stoel en naar het achterste gedeelte van de zaak liep.

Twaalf portretten waren, in drie keurig rechte rijen van vier, aan de achterwand bevestigd. Het waren allemaal hoofd-en-schouderafbeeldingen. Theo haalde een brilletje met stalen montuur uit zijn zak, haakte de pootjes achter zijn oren, vlocht zijn handen in elkaar op zijn rug en begon van een meter afstand de tekeningen aandachtig te bekijken. Het ene moment keek hij met gebogen hoofd over de rand van zijn bril heen, het volgende moment legde hij zijn hoofd in zijn nek om door de glazen te kijken terwijl de bril op het puntje van zijn neus balanceerde. Een kunsthistoricus in het Louvre had niet méér in beslag genomen kunnen worden door de meesterwerken in dat grandioze museum dan Theo nu werd door de portretten in de Chalice.

Hij ging dichterbij staan, een centimeter of dertig van de muur, en bekeek elke tekening nauwgezet, zelfs het allerfijnste potloodlijntje.

Hij vergat de tijd en merkte niets meer van wat er om hem heen gebeurde.

Toen Shep alle bestellingen had afgewerkt, zag hij Theo aan de andere kant van de ruimte staan, maar hij besloot hem niet te storen. Het deed hem deugd dat de oude man helemaal opging in de kunst, maar hij was ook benieuwd wat er achter die sterke belangstelling zou kunnen zitten.

Als kind al was Theo gefascineerd geweest door fijne lijntjes en ingewikkelde patronen. Hij had een groot deel van zijn jeugd door een vergrootglas getuurd naar veertjes, blaadjes en insecten in de wijngaarden rondom zijn ouderlijk huis. Hij liet zich betoveren door spinnenwebben, libellenvleugels en de onderkant van paddenstoelen. Hij verzamelde postzegels en was diep onder de indruk geweest toen hij de eerste tekeningen en schetsen van Da Vinci zag. Als jongvolwassen en ook daarna had hij de gewoonte gehad om een loep bij zich te dragen – een cadeau van een leraar – om kleine voorwerpen te bestuderen, en details die voor het blote oog niet zichtbaar waren. Voor iemand zoals hij waren de portretten in de Chalice van een nederig stemmende rijkdom, een ware schat, een lust voor het oog.

Bij elke lijst boog Theo zich naar voren en maakte een lichte buiging, als aan de grond genageld.

Hij liep naar de voorkant van de zaak en hervatte zijn beschouwing, één keer pal boven de hoofden van klanten die aan een tafeltje langs de wand zaten. Hij verontschuldigde zich, maar veranderde niet van koers.

Voor hem onthulde elk gezicht een gemoedstoestand die zinspeelde op een verhaal en een vraag opriep.

Waar piekert die man over?

Waarom is die jonge vrouw zo bedeesd?

Hoe zou ik de uitdrukking op het gezicht van dat kind omschrijven?

En goeie god, hoe slaagt de kunstenaar erin ze telkens opnieuw zo overtuigend weer te geven?

Bij het bestuderen van de werken werd het voor Theo een steeds groter raadsel, op het zorgwekkende af, waarom zo'n groot deel van de portretten nog steeds te koop was. Hij was verbijsterd over de prijskaartjes. *Is deze maar 125? En deze 200? Ze zijn veel meer waard.*

Waarom waren er tweeënnegentig portretten van deze kwaliteit, tegen deze prijzen, nog niet verkocht?

Hij bleef wat langer staan bij het portret van een jonge vrouw met fijne gelaatstrekken. Ze glimlachte niet en haar ogen leken recht in de zijne te kijken. Ze had iets wat hem bekend voorkwam, het liet hem niet los. *Zou het kunnen?*

Daarna richtte hij zijn aandacht op de lijst rechts van haar: het gezicht van een jongeman dat was afgewend van de tekenaar, gericht op iets buiten beeld. Wat zag hij in die schichtige blik? Angst? Wantrouwen? Minachting? Wat het ook mocht zijn, de geportretteerde leek zich slecht op zijn gemak te voelen voor de camera. Hij droeg een wintermuts en een hoge kraag die duiden op koud weer.

Theo was al bijna een uur de portretten aan het bestuderen toen Shep zich uiteindelijk bij hem voegde.

‘Bijzondere tekeningen, hè?’ Shep veegde zijn vingers af aan een keukendoek. Hij knikte naar het portret waar Theo voor stond, van de jongeman met de nerveuze ogen. ‘Hij heeft het zwaar gehad. Zijn dochtertje is een tijd terug zwaargewond geraakt bij een auto-ongeluk. De moeder is daarbij omgekomen. Hij komt hier niet heel vaak, en meestal wil hij een gewone koffie met ruimte voor een scheut room. Ik denk dat hij niet eens weet dat zijn portret daar hangt.’

Theo draaide zich om naar Shep. ‘Kent u al die mensen hier aan de muren?’

‘Ik ken de meesten op z’n minst een beetje. Sommigen vrij goed. Sommigen helemaal niet. De kunstenaar schrijft meestal hun namen in kleine lettertjes achter op de lijst, zodat ik weet wie het is als ik dat om de een of andere reden moet weten. Maar meneer Theo, voordat we het over de portretten hebben... vertelt u me eerst eens wat over uzelf. Hoe bent u hier terechtgekomen? Waar bent u thuis?’

Theo wuifde de vragen weg en gaf toen een kort antwoord.

‘Ik heb op veel verschillende plekken gewoond. Ik ben geboren en getogen in het noorden van Portugal, maar ik heb jaren in New York gewoond. Daar heb ik nog steeds een woning, maar ik ben hier voor werk, en nu is Golden mijn thuis. Ik ben al na één dag erg gesteld op uw stad. En meneer Shep, ik vind vooral uw zaak een heel fijne plek.’

Het beleefd vage antwoord was niet bepaald het verhaal waarop

Shep had gehoopt, maar hij drong niet aan. Een vollediger versie zou misschien nog wel een keer komen.

‘Zegt u toch alstublieft gewoon Shep. Zonder meneer. Zo noemen mijn vrienden me.’

‘Natuurlijk, dank je wel. En zeg jij dan alsjeblieft Theo. Over namen gesproken, vanwaar de Chalice?’

Nu was het Sheps beurt om ontwijkend te reageren. ‘Dat klonk wel leuk. Ik vertel je een deze dagen het langere verhaal wel. Heb je het artikel over de portretten gelezen?’

‘Ja, dank je wel. Heel interessant,’ antwoordde Theo en hij gaf Shep het tijdschrift terug. ‘Meneer Shep... sorry, Shep. Eén ding begrijp ik niet. Waarom worden die portretten niet verkocht?’

Shep trok een grimas en bewoog zijn hoofd toen een paar keer van links naar rechts op zoek naar een passend antwoord. ‘Dat is mij ook een raadsel, Theo. Ik weet dat Asher genoeg te doen heeft en hij zit waarschijnlijk niet om meer werk verlegen, maar ik had gehoopt dat het hem klanten zou opleveren. Tot nu toe is dat niet gelukt. Nog niet. Vorig jaar hebben we er flink wat verkocht met Kerstmis, maar ik wacht nog op een grote doorbraak. Ik moet blijven geloven dat de mensen op een dag zullen inzien wat voor kostbare schat die portretten zijn. Asher heeft er ook een gemaakt van Addie – dat is mijn vrouw, Addelyn – en het is een van mijn dierbaarste bezittingen. Als er ooit brand uitbreekt bij ons thuis, is dat een van de eerste dingen die ik meeneem.’ Shep aarzelde. ‘We vinden het heerlijk dat ze hier hangen, maar ik zou willen dat er iemand kwam die ze allemaal opkocht.’

Theo’s ogen werden even groter. Hij bracht zijn hand naar zijn mond, de duim onder zijn kin, en tikte met zijn wijsvinger tegen zijn lippen.

Shep keek naar de toeg. Er stond een klant te wachten die iets wilde bestellen.

‘Theo, ik moet weer aan het werk. Fijn dat je bent gekomen. Weet je, als je hier vaste klant wordt, is de kans groot dat jij op een dag ook hier aan de muur hangt. Welkom in Golden. Trouwens, hoe was de koffie?’

‘Uitstekend. *Exceptionelle! Marvilhoso!*’ Theo glimlachte, applaudis-

seerde zacht en gaf Shep toen een klopje op zijn arm. Hij liep de zaak uit, stak de straat over naar de brede middenberm en nam plaats op een bankje bij de fontein.

Hij dacht aan de niet-verkochte portretten.

Aan de huizen die ervan zouden opknappen en de levens die verrijkt zouden worden door hun aanwezigheid.

Aan de tekenaar die gesteund en gestimuleerd zou worden door de verkoop ervan.

En daar kreeg het idee vorm in zijn hoofd.

3

Op zijn tweede volle dag in Golden maakte Theo een vroege ochtendwandeling door een woonwijk ten zuiden van het hotel, de buurt die bekendstond als de Boughery. ‘Gentrificatie’ was een woord dat vaak werd gebruikt als het over de wijk ging. Het was een buurt met klassieke oude huizen en smaakvol gekoesterde gazonnetjes die, net als de rest van de stad, wachtten op de explosie van pasteltinten die zou losbarsten als de lente echt begon. Het lont van die explosie werd korter en korter terwijl zich elke dag een overvloed aan nieuwe bloesems opende.

Vanaf de Boughery liep hij naar de rivier en ging daar zitten, net als de vorige dag. Toen hij erop vertrouwde dat de ochtendspits ver voorbij moest zijn, keerde hij terug naar de Chalice.

‘Theo, welkom terug. Twee dagen en je bent nu al vaste klant.’

‘Goedemorgen, Shep. Ja, inderdaad, vaste klant, maar ik ben ook in de ban geraakt.’

Shep wist niet of Theo in de ban was van zijn koffie of van de portretten. Misschien allebei? Hoe dan ook, hij was blij met de aanwezigheid van de innemende nieuwkomer.

Theo bleef tot lunchtijd in de Chalice en schuifelde nog een keer rondom langs de wanden van de zaak. Shep bekeek de oude man met toenemende nieuwsgierigheid. Wat kon er toch zo interessant zijn?

Voordat hij vertrok, en na zorgvuldige afweging, kocht Theo het